

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku Z. L. S.A.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanych : M. N. /.../,
o składki na ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 marca 2010 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 18 czerwca 2009 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Z. L. S.A. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej.**

Uzasadnienie

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 czerwca 2009 r.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie prawa materialnego: art. 750 k.c. w związku z art. 65 § 1 i 2 k.c. - przez ich błędną wykładnię dotyczącą zakwalifikowania kontraktu o profesjonalne uprawianie piłki nożnej jako jednorodnej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z art. 750 k.c. stosuje się przepisy o zleceniu, oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r. Nr 205,

poz. 1585) - przez jego niewłaściwe zastosowanie poprzez wliczenie do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne dochodów z tytułu premii meczowych, nagród za osiągnięcia sportowe, wejściówek, kwot kontraktowych, nagród / rat kontraktowych, nagród i premii regulaminowych.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do ponownego rozpoznania uzasadniony został występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w zakresie zagadnienia kwalifikacji prawnej kontraktu o profesjonalne uprawianie piłki nożnej z punktu widzenia art. 750 k.c. i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w zakresie, w jakim w ramach tego złożonego stosunku prawnego klub sportowy zobowiązany jest jednostronnie do spełnienia na rzecz zawodników profesjonalnych świadczeń pieniężnych na wypadek uzyskania przez zawodnika lub drużynę piłkarską określonego wyniku sportowego, niezależnie od zobowiązania do wypłaty wynagrodzenia za usługę sportową świadczona na rzecz klubu przez zawodnika profesjonalnego. Skarżący wskazał, że co prawda w wyroku z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że kontrakt o profesjonalne uprawianie piłki nożnej jest umową o świadczenie usług, do której zgodnie z art. 750 k.c. stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu, jednakże odnosi się to do standardowego, podstawowego świadczenia zawodnika profesjonalnego. W ocenie skarżącego, analiza stosunku prawnego łączącego klub sportowy i zawodnika w sprawie, w której wniesiona została niniejsza skarga kasacyjna, prowadzi do wniosku, że jest to umowa nienazwana o charakterze mieszanym, zawierająca elementy umowy o świadczenie usług w zakresie, w jakim za wynagrodzeniem zawodnik zobowiązuje się do reprezentowania barw klubowych oraz nienazwanej umowy losowej w zakresie, w jakim zawodnik może uzyskać dodatkowe wynagrodzenie w przypadku uzyskania określonego wyniku sportowego w wymiarze indywidualnym lub drużynowym. Zdaniem skarżącego, te ostatnie kwoty nie są wynagrodzeniem za usługi świadczone na rzecz klubu, a stanowią skuteczny środek motywujący zawodników profesjonalnych do osiągnięcia sukcesów sportowych.

W odpowiedzi na skargę pozwany organ rentowy wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawienie przez stronę wnoszącą skargę kasacyjną okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie nie gwarantuje, że Sąd Najwyższy przyjmie skargę do rozpoznania. Zależy to bowiem od stwierdzenia przez Sąd Najwyższy wystąpienia w sprawie szczególnych okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli te okoliczności nie zachodzą Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., uprawniony jest do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Skarżący, uzasadniając wniosek o przyjęcie skarg kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje, że w sprawie występuje „istotne zagadnienie prawne”, tj. przesłanka wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego oraz doktryny istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Podkreślić przy tym należy, że twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie.

Kwestia kwalifikacji prawnej kontraktu o profesjonalne uprawianie piłki nożnej z punktu widzenia art. 750 k.c. była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 24 stycznia 2000 r., III CKN 531/98 (OSP 2000

nr 10, poz. 146) wyraził pogląd, że umowy o uprawianie sportu za wynagrodzeniem są umowami o świadczenie usług natury faktycznej, do których zastosowanie ma art. 750 k.c. (por. także wyrok z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05 - niepublikowany). Wbrew zaprezentowanemu przez skarżącego stanowisku, dokonana przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/06 (LEX nr 179977) analiza kwalifikacji prawnej umowy zawieranej przez profesjonalnego sportowca z klubem sportowym nie odnosi się wyłącznie do „standardowego, podstawowego świadczenia zawodnika profesjonalnego” (jakim jest - zdaniem skarżącego - zobowiązanie starannego działania polegające wyłącznie na udziale w rozgrywkach, zajęciach treningowych, zgrupowaniach, utrzymywaniu pod kierunkiem trenera i sztabu medycznego należytej dyspozycji sportowej, higienicznego trybu życia i postawy sportowej), za które otrzymuje on stałe wynagrodzenie (stypendium sportowe), ale generalnie do umowy o świadczenie usług sportowych. Dokonując oceny charakteru takiej umowy Sąd Najwyższy stwierdził, że ma ona charakter umowy należytej staranności, gdyż zawodnik zobowiązuje się w jej ramach świadczyć usługi w taki sposób, aby maksymalizować swoje wyniki sportowe, a przez to także swojego klubu sportowego. Ta niekwestionowana przez skarżącego wykładnia wprost musi prowadzić do wniosku, że dodatkowe wynagrodzenie przysługujące zawodnikom w razie uzyskania określonego wyniku sportowego, które sam skarżący trafnie określa jako „środek motywujący do osiągania sukcesów sportowych” nie wynika z odrębnej „nienazwanej umowy losowej”, ale wprost z umowy o świadczenie usług sportowych zobowiązującej zawodnika do reprezentowania barw klubowych, w tym podejmowania działań mających na celu uzyskanie jak najlepszych wyników. Świadczenie to jest bowiem składnikiem wynagrodzenia przysługującego w przypadku realizacji przez zawodnika profesjonalnego jego podstawowych zobowiązań (zadań) wynikających z umowy, przejawiającej się w uzyskaniu odpowiedniego poziomu (formy) oraz wyniku sportowego w wymiarze indywidualnym i drużynowym. Również przy przyjęciu, że zawodowy kontrakt na profesjonalne uprawianie piłki nożnej, któremu skarżący nie odmawia w podstawowej części charakteru prawnego umowy zlecenia, we wskazanym przez niego zakresie stanowi „nienazwaną umowę losową”, to nie jest ona pozaumownym

stosunkiem prawnym, ale nienazwaną umową o świadczenie konkretnych usług, do której bez wątplenia stosuje się przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.).

Należy także zauważyć, co podniesiono w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010 r., II UK 348/09 - niepublikowanym, że zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej w związku z art. 750, 353¹ i art. 65 k.c. jest oczywiście chybiony, ponieważ zawodowy kontrakt na profesjonalne uprawianie piłki nożnej, któremu skarżący nie odmawia w podstawowej części charakteru prawnego umowy zlecenia, nawet gdyby w pozostałej części przyjąć zaproponowaną przez skarżącego formułę „nienazwanej umowy losowej”, pozostaje nienazwaną umową o świadczenie konkretnych usług, do której bez wątplenia stosuje się przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.).

Odmawiając przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy miał na uwadze także, że merytorycznie rozpoznawane skargi kasacyjne organu rentowego w podobnych sprawach zostały uwzględnione na korzyść tego organu (np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2009 r., II UK 189/08 lub z dnia 28 stycznia 2010 r., II UK 198/09 oraz tego samego dnia II UK 199/09 - dotychczas niepublikowane).

O kosztach postępowania wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. związku z 12 ust. 4 pkt 2 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz przy zastosowaniu zasady wynikającej z art. 102 k.p.c. – w uwzględnieniu w niniejszej sprawie nakładu pracy pełnomocnika pozwanego organu rentowego przy sporządzaniu odpowiedzi na skargę kasacyjną .